

skal være saaledes, at, naar Fienden nærmer sig Kysten, saa ringer Kirkekloffen, og saa samle sig paa hvert Sted væbnede Tropper, forsynede med Vaaben og Mundering, og saa ringer Mabolirkelloffen, og bestandig strømmer saa et større Antal af Væbnede til. Ja, det er ogsaa en af mine Drømme, Noget, der ogsaa svæber for mig; men derfor forekommer det mig ikke, at man er berettiget til at forfaste et Forslag, der staar i Overensstemmelse med, hvad man ellers gjør overalt i den hele Verden. Det glæder mig med denne Samstemning at kunne slutte mine Bemærkninger overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Jeg maa dog sige endnu Et i Anledning af en af hans Ytringer. Han bemærkede, at der saaves endnu Dplysninger om den sidste Krigs Historie. Vi have dog om enkelte Punkter, f. Ex. om Indtagelsen af Als, autentiske Belysninger. Jeg finder mig foranlediget til her at tilføie, at, naar det i disse autentiske Belysninger hedder i forskellige Skrivelser fra Krigsministeriet, at det ikke kom an paa at forsvare Als til det Overste, at det, hvorpaa det kom an, var at komme fra Als uden for stor Fare, saa udtrykker denne Anskuelse aldeles ikke den daværende Regjerings Anskuelse, saa er den Politik, som der er fulgt, bleven ført bag det samlede Ministeriums Ryg og kommen i Strid med den Politik, som Ministeriet ellers forfulgte.

Jeg maa dog endnu dvæle lidt ved Kjøbenhavns Befæstning. Det forekommer mig, at den høitærede Krigs- og Marineminister (Ravn) har godtgjort, at Bombardementsaffanden er ikke 16—17,000 Men, men 12,000 Men for et virksomt Bombardement. Det fjerner for mig en meget væsentlig Betænkelighed, som jeg har havt ligeoverfor det foreliggende Lovforslag. Udvalget har efter mit Skjøn været fuldkommen berettiget efter tidligere Udtalelser til at gjøre den Paastand, det har gjort; men det maa efter min Opfattelse frasælde den efter de af den høitærede Krigs- og Marineminister givne Dplysninger. Det andet Punkt, jeg vil omtale, er, om der vil være Folk nok til Fæstningen. Jeg har tænkt mig, at det vilde være nødvendigt at udvide Loven om Kjøbenhavns Forstærkning, at man maa gaa høiere op i Albersklasserne, og hvis man udvider den kjøbenhavnske Forstærkning, tror jeg ikke, at man vil savne Mandskab. Den tredje Indvending, der er fremfat, angaar Provianteringen. Jeg kan ikke tro Andet, end at det vil være en Minister muligt i Freden, i den dybe Freds Tid, at sætte sig i Forbindelse med Kjøb-

mænd rundt om i det hele Land og med dem træffe den Aftale: Skulde I faae et Telegram, saa sende I mig saa og saa mange Hundrede Tdr. Korn, saa og saa mange Kreaturer, saa og saa mange Læs Halm og Hø o. s. v., og at der saaledes saa at sige med eet Slag, paa en eneste Dag, kunde effektueres en hel Mængde Ordres, og at der fra alle Sider vilde komme Proviant ind til Kjøbenhavn. Hvad der for mig gjør Kjøbenhavns Befæstning ønskelig, er, at jeg ikke nogenstunde har set, at man har ladet sin Flaade ligge hen paa et ube-fæstet Sted, uden at man har befæstet det saavel mod Landstiden som mod Søstiden. Det vilde være aldeles besynderligt, om vi skulde lade vor Flaadehavn ligge hen uden nogenstomhelst Befæstning. Jeg tror ogsaa, at det er aldeles enestaaende, at man ikke skulde have befæstede Punkter, hvor Armeen havde sine Depoter og sine Forraad, at man ikke søgte at dække disse. Det forekommer mig, at den nyeste Tids Erfaring taler for Befæstning. Paris har jo praktisk prøvet paa at have en Befæstning. Har det da op-givet, den efter at have prøvet den? Nei, tværtimod, det har udvidet sin Befæstning; det er af Erfaringen, man bliver klog. Det staar derfor for mig, at denne Erfaring ogsaa taler for Befæstning. Jeg forlaster ingenlunde det Bærn, som ligger i en Nations hele aandelige Udvikling. Jeg tror, at virkelig ogsaa det bidraget til at værne om en Nation, at man siger: Det er en kraftig, blomstrende Nation, det er en Nation, der blomstrer, saavel med Hensyn til Industri som i aandelig Henseende; det tror jeg. Hvad er det, Groenland skylder sin Bestaaen? Det er Fortidens Digtere og Filosofer. Hver den, der virker for at fremme Landets aandelige Udvikling og derved hæve dets Anseelse, kæmper ogsaa for Landets Bestaaen. Men Tiden er af den Bestaffenhed, at man ikke kan blivestaaende derved, man maa gjøre noget Andet. Ja, spørger man saa: Hvad skal det nytte? Tilslidst, siger man, blive vi dog besejrede af Overmagten. Jeg maa dertil bemærke, at det kan nytte ikke saa lidt. Jo færre Hindringer der er for at indtage vort Land, desto lettere fristes Fienden til at gjøre det. Det gjælder om, at gjøre Erobringen af vort Land saa vanskelig, at man giver Europa en Tid til at blande sig ind i Sagen og tale et Ord med. Derpaa er det, at det kommer an. Jeg skal tværtigt ogsaa finde, at det var meget ønskeligt, om vor udenrigste Politik kunde gjøre Noget. — Det er en aldeles enestaaende Ligegehlighed, som De vise for Armeen, for Deres eget Kjød og Blod, for